

Fald faar det Udseende deraf. Sagen bliver nu et typisk Udtryk for dansk kriminel Retspleje. Pigebarnet bliver arresteret, bliver anbragt i Enecelle og slæbes fra Forhør til Forhør i Salaffadet. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer, som ikke bo her i Byen, kende Salaffadet; det er ellers en interessant Fremtoning i vor Tid, thi det genkalder fuldstændig Mindet om Middelalderens Torturkamre og alle de Rædsler, som knytte sig til Inkquisitionen. Det er en Vogn med ganske smaa Celler, hvori de anholdte føres fra Arresten til Forhør udelukkede fra Lys og Luft og alt muligt. Den unge Pige anbringes i Skabene mange Timer i Træk, og man herser og tumler med hende, indtil hun til sidst tilstaar, at hun ikke er bleven slaaet. Man behandler hende som den groveste Forbryder. Den Behandling, hun har været Genstand for, vil ofte kunne gøre det af med selv den modigste, men navnlig med en Kvinde. Naar man bliver indespærret i Mørke i et Skab eller i en Celle og skal sidde Natten over, skal der meget stærke Naturer til for at kunne staa for det. Naar man saa tillige mærker, at Forhørsdommeren ønsker et vist Resultat, paavirket man uvilkaarligt til at antage dette Resultat og forklare, at det ogsaa er rigtigt. Som sagt, det lykkedes i alt Fald den konstituerede Forhørsdommer at faa hende til at tilstaa, at hun ikke var bleven slaaet. Da dette Resultat var naaet, var man uhyre elskværdig mod den unge Pige. Der var ingen Ende paa den Medlidenhed, man havde med dette vildledte Pigebarn, man lovede at gøre alt muligt for, at hun kunde undgaa at blive straffet, og selve Forhørsdommeren var maaske den, der var allermost medynksfuld, efter at han havde naaet sit Resultat; han triumferede, han havde naaet, hvad han vilde, Betjentene vare reddede, han mente, at det var konstateret, at Betjentene ikke havde slaaet med Stavene, og at det var den unge Pige, der havde gjort sig skyldig i falsk Forklaring. Imidlertid loftede der sig mange Røster for, at hendes Tilstaaelse var urigtig, at den var afgiven under Indflydelse af den Behandling, hun havde været Genstand for. Det ene Vidne efter det andet fremtraadte og erklærede med Navns Underskrift i vort Blad, at de havde set Be-

tjentene slaa. Myndighederne syntes ikke at have særlig travlt med at faa disse Vidner afhørt, der var ikke nogen særlig Begejstring for at faa Sagen oplyst. Disse Røster om, at hendes Tilstaaelse var urigtig, og de Vidner, som havde set Betjentene bruge Stavene, bleve imidlertid saa mange, at man ikke længere kunde sidde dem overhørig. Den offentlige Mening krævede, at der skulde foretages nye Undersøgelser, og til sidst blev Kravet saa stærkt, at man ikke kunde sidde det overhørig, skønt den konstituerede Dommer højtidelig havde erklæret, at denne Sag var uigenkaldelig sluttet, der var ikke Tale om; at den kunde optages igen. Der blev alligevel institueret en ny Undersøgelse, de Vidner, der havde meldt sig, bleve tagne i Forhør, og det viste sig ved deres Forklaringer, at Pigens Tilstaaelse ikke kunde være rigtig. Der er en Ting, som sikkert har forbavsset mange Mennesker, nemlig at den nye Undersøgelse, som blev iværksat, skulde ledes af den samme konstituerede Dommer, som havde ledet den tidligere Undersøgelse. Jeg mener, det er ganske utilbørligt, thi det er klart, at han var interesseret i ikke at konstatere, at det første Resultat, han var kommen til, var urigtigt, thi derved vilde han konstatere, at han havde begaaet en Fejl ved ikke at sørge for at faa Sagen tilstrækkelig oplyst. Jeg synes derfor, at det er ganske utilbørligt, at han kom til at lede den nye Undersøgelse. Naa, der er maaske ingen Mennesker, der kunde forhindre det, andre end hans foresatte, Straffedommeren paa Frederiksberg — Justitsministeren savner sikkert Midler til at gribe ind her. Det undrer mig blot, at den paagældende konstituerede Dommer ikke selv sagde Sagen fra sig og overlod den til en anden, jeg tror saa, han havde staaet bedre, end han nu staaar. Ved disse nye Vidneafhøringer viste det sig, at der kom et virkeligt nyt Resultat frem. Ved disse Forklaringer mener jeg, at Sagen i Virkeligheden forvandlede sig igen, nemlig til en Sigtelse mod de fire Betjente, mod hvem der var indledet Undersøgelse, for, at de havde gjort sig skyldig i falsk Forklaring, thi hvis de Udsagn, der bleve afgivne af de afhørte Vidner, vare rigtige — og det er der ingen Grund til at tvivle om, afgivne som de ere under Tvang af Ed —, maa Be-